

КОНСТАНТИН КОНСТАНТИНОВ ТАЛАСЪМ

chitanka.info

Събраха се под моста на малката рекичка Драгой, Стоян и Коста и рошавата Кичка.

— Нощес насън съм хрускал — Драгоя се обади — цял кош узрели сливи, ей на такива едри, и пак ми се прияде...

Почеса си ухото, дружината изгледа. На всички във гърлата взе нещо да присяда.

— Пък аз нощес се борих с цял орляк таласъми — Стоянчо промърмори. — У-у-ф, чак докато съмне! Таквиз едни — червени, рогати, опашати — в-в-в — страх да те обземе, с метли и със лопати!

— Я стига! — викна Коста. — На сънищата ваши наслушахме се доста. Не могат ни уплаши... Ами такова... сливи... Драгой каза... големи, и май че под езика и мене засърбя ме... Таман сега са сочни и киселки. Ами отде да почнем? Дали от леля Златка?...

— От лелини, аз зная, в града са днеска всички — обади се накрая и рошавата Кичка.

— Ура! Напред, дружина! — запя Драгой и тръгна. Дружината премина зад моста и се вмъкна в зелената градина.

Отрупани овошки, череши, вишни, сливи — ухилили се, сякаш самички викат: „Хайде, качи се, откъсни ни!“

Драгой напред пристъпя. След него дебне Коста. Стоян се поозърта. А най-накрая Кичка облизва се самичка.

Но що е туй в листака — голямо, черно, прашно?

— О-ле! — Стоян изплака. — Пак таласъмът страшен!

— Стой! — викна му Драгоя. — Къде е, покажи го!

Но зад гърба му някой изкряска:

— За-ко-ли го!

Дружината се смръзна: към тях, ръце разперил, с червена гугла, рошав, с метла в ръката, черен, вървеше Таласъмът и махаше главата. На рамото му дявол си пляскаше крилата.

— Вампир! — извика Коста. — Я вижте му брадата!

Четиримата юнаци си плюха на краката.

Драгой в зида се блъсна и гащите си сцепи. Стоян и Коста — двама паднаха като слепи. А пък горката Кичка на всеки трън остави фъндъче от косичка.

А в двора леля Златка, засмяна до ушите, „Ха, нека ви е сладко! — извика на крадците. — Бре, вас ще ви припадне. Та туй не е насъне! Що щат тук посред пладне вампир и таласъми! Ох, лелини юнаци с

изгубени калпаци! Та моето плашило пак работа вършило! За птичета го сложих, пък то и хора плаши, че на, и Петлю даже, по-сърчено от вази, овошките ми пази. Ха тъй сега вървете и друг път помислете, докато има време, че на страха очите са винаги големи!“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.